

POLÍTICA GIRONA - 9 juliol 2021 2.00 h

ÒSCAR APARICIO PARTIT DELS SOCIALISTES DE CATALUNYA (PSC)

“D'aquesta etapa, espero aprendre'n molt i molt”

- “Estaria molt bé que abans de ser diputat es passés per un ajuntament”
- “Vaig acceptar anar a la llista perquè és una oportunitat que cal aprofitar”

La platja de la Pletera

Òscar Aparicio ha escollit aquesta fotografia per dos motius fonamentals: un, el primer, per l'espai, la platja de la Pletera, amb les illes Medes al fons, una de les zones on li agrada anar a passejar, i l'altre, per la nova etapa que s'ha obert a la seva vida, i no ens referim a la de diputat, sinó a la relació que ha establert amb la Cristina, la seva parella

JOAN TRILLAS TORRENTS - GIRONA

Ala fotografia personal que ens ha passat, on se'l veu al costat de la seva parella, Cristina Cots, i que il·lustra l'entrevista, tots dos porten gorres del Liverpool. Quina història té aquest equip de futbol anglès per a vostè?

A la dècada dels 80 del segle passat treballava en un bar, a Peratallada. Ho feia als

He passat d'un lloc, el món local, on ho dominava tot a un on ho he d'aprendre tot, el Parlament

L'única manera de poder tornar a

estius i els caps de setmana, a l'hivern. Em servia per pagar-me la carrera. Hi treballava, de fet, des dels 16 anys. Al costat hi havia una hípica i els professors venien al bar i dos eren anglesos seguidors del Liverpool.

asseure'ns i arribar a acords era que no hi hagués gent a la presó

Sense el Canal+, pocs partits es podien veure en aquella època.

Sí, se'n retransmetia un de tant en tant, a La 2, a TVE! Ara, amb les plataformes o internet, és molt fàcil.

'You'll never walk alone', segur que la cantaven!

Eren molt divertits quan miraven els partits. Cantaven molt i m'explicaven anècdotes, coses dels jugadors o dels càntics.

Vostè parlava anglès?

És a partir de seguir el futbol que l'aprenc. Recordo que cada dilluns comprava un diari en anglès i el traduïa. A més, escoltava els esports a la BBC.

Ara ha entrat al camp del Parlament, on es juguen moltes lligues i on és vostè un dels jugadors. Com porta això de trepitjar la catifa vermella?

Ha estat una mica estrany. Primer, perquè s'ha fet una mica llarg fins que s'ha format govern, i segon, perquè és una experiència totalment nova.

En quin sentit?

La política que es fa al món local és totalment diferent de la parlamentària. Ja no només per l'espai, sinó per tots els processos administratius. El món local el dominava totalment, poca cosa m'havia de preparar; ara és totalment diferent. He passat d'un lloc on ho dominava tot a un on ho he d'aprendre tot. Evidentment, és molt estimulant.

De regidor a alcalde, passant per assessor polític, entre altres. Això no és un actiu per entrar a l'alta política?

Jo crec que sí, per descomptat. El tema formal l'agafes més ràpidament que aquells polítics que no provenen del món local. I, pel poc que he vist, es nota molt aquells diputats i diputades que no venen de la política local; es nota, fins i tot, en els consellers.

Per haver o no haver picat pedra?

Es nota molt aquell conseller o diputat que prové del món local. És un tema de visió. Miri, jo no diria que hauria de ser obligatori, però estaria molt bé que abans es passés per un ajuntament, per la gestió i els plens.

Posi'm un exemple?

És molt fàcil parlar des de dalt. Perquè no es té en compte que la seva transició al món local pot no ser gens fàcil, tal com es planteja. Aquests processos, sempre lents, nosaltres els sabem i els tenim en compte. És un tema de competències de recursos i, a més, a diferència del Parlament, el ciutadà et ve a veure a l'ajuntament o et para pel carrer.

Molt eloqüent. Què espera d'aquesta nova etapa?

Aprendre molt i molt, des del punt de vista potser més personal. M'encanta aprendre i, encara que potser no et serveix, segur que et farà millor persona.

Per què va acceptar anar a la llista?

Per tres motius. Ajudar la Sílvia Paneque, a la qual m'uneix una molt bona amistat i, a més, defenso que és de les polítiques més competents que tenim a comarques gironines. El segon és perquè penso que és una oportunitat que cal aprofitar. És cert que vaig dubtar molt, però em van animar a presentar-me. I finalment, perquè en el món local vaig patir la fragmentació política que es va donar arran del procés independentista.

S'identificava amb el discurs d'Iceta i Illa, doncs.

Sí, per descomptat. I molt especialment amb el del Salvador Illa. Penso que la solució és que hem de tenir clar que ens calen uns punts en comú, de consensos, i que a partir d'aquí hem de començar a sumar i posar fi al trencament i la divisió. I aquí crec que puc aportar. Illa ens va demanar treballar en positiu i mai buscar la confrontació per la confrontació.

Satisfet pels indults?

Sempre havia dit que l'única manera de poder tornar a asseure'ns, per tornar a parlar, per arribar a acords, era que no hi hagués gent a la presó. Admetent que havien fet coses que no estaven bé, perquè és evident que havien vulnerat la normativa en molts casos. Però això no volia dir que haguessin d'estar a la presó. Els indults eren un primer pas valent i necessari.

Continua vivint a la Bisbal d'Empordà?

Vaig trobar parella, la Cristina, i ara visc amb ella a Girona. Des de fa cinc anys faig poca vida a la Bisbal per temes de treball, tot i que intento anar-hi sovint. I arran de la feina, en aquest cas política, un nota que es va desenganxant.

Va i ve de Barcelona, doncs.

Sí, amb el tren d'alta velocitat. Amb tot això de la Covid hi ha limitació d'aforament al ple del Parlament i ens fan delegar el vot. Tot i delegar-lo, intento anar-hi igualment, com a mínim tres dies a la setmana, tingui o no tingui plens o comissions. Estic a la secretaria de la comissió de Justícia, soc portaveu del PSC a la comissió del Síndic de Greuges i treballo a les comissions d'Interior i de Peticions. La resta de dies trepitjo territori, que és una de les coses que ens va demanar el Salvador Illa.

Doncs sembla que té poc temps per al lleure.

Sí, la veritat. Abans llegia molta novel·la; ara molts informes del Síndic de Greuges, a més de molts altres. També és veritat que estic aprenent molt. Abans, de solter, tenia tot el temps per a mi i ara s'ha de gestionar bé el temps que tenim per a nosaltres. Un dels llocs on m'agradava passejar molt és la Pletera, a l'Estartit.

Una vegada vaig veure una diputada plorar quan, amb una trucada al mòbil, el partit li va dir que no repetiria. Hem començat parlant de la catifa vermella que a molts els enganxa. El preocupa?

Cada vegada que he deixat una administració, he plorat. Però no es pensi, no ha estat pas pel càrrec i el que comporta, sinó perquè hi he deixat amics. Suposo que si és el primer càrrec que tens potser et deu enlluernar molt, per això que vostè diu molt bé de les catifes vermelles. Tothom et tracta molt bé, ets un diputat i el tracte protocol·lari per on vas és molt diferent del de regidor. Però en el meu cas, que no n'he viscut mai, de la política, que no he deixat que m'atrapés com a feina, dubto que plori per altres motius que els que li he dit abans.

Picapedrer del món municipal

Nascut a la Bisbal el 1972, Aparicio és llicenciat en dret per la Universitat de Girona. Exerceix des del 1997 i per compte propi des del 2000. Ha estat impulsor del torn d'ofici contra la violència de gènere a Girona. A més de ser administrador de finques, té diversos cursos de postgrau en dret administratiu. El contacte amb la política el va iniciar l'any 1998, mentre feia la prestació social obligatòria, en sol·licitar plaça a l'Ajuntament a l'àrea de secretaria. L'any 1999 es va presentar com a regidor independent per la llista del PSC que encapçalava Ramon Romaguera. Ha tingut responsabilitats en Administració i Règim Intern,

Seguretat Ciutadana o Cultura. Del 2011 al 2014 va ser alcalde de la Bisbal. Ha estat vicepresident primer del Consell Comarcal del 2011 al 2019, coordinador a l'Ajuntament de Girona de l'àrea de Drets Socials, Habitatge, Igualtat, Joventut, Ocupació i Seguretat Ciutadana del setembre del 2015 al juny del 2018, quan va deixar aquest càrrec per ocupar el de cap de gabinet de la Subdelegació del Govern a Girona, fins al març del 2021, quan va assumir l'acta de diputat al Parlament.

Òscar Aparicio

Advocat, 49 anys. Llicenciat en dret per la Universitat de Girona. Va entrar en política el 1999 com a independent pel PSC i ha estat, entre altres càrrecs, alcalde de la Bisbal d'Empordà.

MÉS LLEGIDES

1. El mort trobat en un pou a Capmany és un home desaparegut a Cantallops
2. El govern prepara noves mesures per aturar els contagis
3. Seqüeles també per als joves
4. No hi ha via escocesa
5. "Hi ha moments que la toga es fa difícil de portar"
6. "Cal ensenyar que la vida no té sentit sense l'altre"
7. El lleure infantil demana ajuda pel cop dels rebrots
8. Cuixart anuncia el "retrobarment" d'exili i presó a Elna
9. Supervivència italiana